

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden behandling af lovforslag nr. L 41: Forslag til lov om ændring af straffeloven. (Udvidet brug af samfundstjeneste og betingede domme med vilkår om alkoholistbehandling for spirituskørsel).

Af justitsministeren (Frank Jensen).

(Fremsat 13/10 99. Første behandling 11/11 99. Betænkning 2/3 2000).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det fremgår af Retsudvalgets betænkning, at et enstemmigt udvalg indstiller lovforslaget til vedtagelse uændret, men at et flertal i udvalget ikke fuldt ud kan støtte den sanktionspraksis med hensyn til samfundstjeneste, der lægges op til i lovforslagets bemærkninger.

Som det også påpeges i mindretalsudtalelsen i udvalgsbetænkningen, udgør de partier, der tilsammen udgør et flertal i Retsudvalget, tværtimod. Jeg vil derfor gerne for god ordens skyld slå fast, som også mindretallet i Retsudvalget har gjort det, at en vedtagelse af lovforslaget indebærer, at det er de vejledende retningslinjer i lovforslagets bemærkninger og ikke flertallets udtalelser i Retsudvalgets betænkning, der kommer til at danne grundlag for domstolens praksis på dette område.

Inden jeg kommenterer de begrænsninger i anvendelsen af samfundstjeneste, som de borgerlige partier lægger op til i Retsudvalgets betænkning, vil jeg kort kommentere et andet element i disse partiers betækningsbidrag.

Det fremgår af betænkningen, at de borgerlige partier ønsker, at den afsoningskapacitet, som frigøres ved forslaget, anvendes til hurtigere afsoning af voldsdømte. Det står jeg lidt uforstående over for – ikke fordi jeg ikke støtter hurtig afsoning, for det gør jeg, og det gør regeringen, men fordi faktum er, at der ikke er nogen voldsdømte, som ikke kommer til afsoning rettidigt på grund af manglende afsoningskapacitet.

Jeg har senest den 16. december sidste år orienteret Folketingets Retsudvalg om status for målsætningerne om hurtig behandling af voldsager, som er opstillet i voldspakken. For Kriminalforsorgen er målsætningen, at voldsdømte skal påbegynde afsoning senest 30 dage efter dommen, og dette mål opfyldes i 70 pct. af sagerne. De væsentligste årsager til overskridelsen af fristerne er behandling af ansøgninger om og afslag på benådning eller udsættelse af straffuldbyrdelsen, hvilket i sagens natur har opsættende virkning på fuldbyrdelsen. Men der er som sagt ingen voldsdømte, som ikke kommer til afsoning inden 30 dage efter dommen på grund af manglende afsoningskapacitet, og Kriminalforsorgen har endvidere iværksat initiativer for i endnu højere grad at opfylde målsætningen.

En øget anvendelse af samfundstjeneste vil i øvrigt medføre øgede udgifter til Kriminalforsorgen i fremtiden, og disse udgifter kan alene finansieres ved en tilsvarende indskrænkning af Kriminalforsorgens afsoningskapacitet. De partier, der deltager i flerårsaftalen om Kriminalforsorgens bevillinger, må altså – hvis man får udvidet anvendelsen af samfundstjeneste på dette område – anvise kompensierende besparelser, hvis man ikke ønsker at reducere afsoningskapaciteten.

Jeg vil nu vende tilbage til de begrænsninger i anvendelsesområdet for samfundstjeneste, som en række borgerlige partier har foreslået. De går ud på, at der ikke bør anvendes samfundstjeneste i sager, hvor promillen har været over 2,5, hvor der foreligger særlig skærpene omstændigheder ved kørslen, eller hvor der er tale om gentagelsestilfælde. Konsekvensen af disse forslag vil være en meget væsentlig begrænsning i antallet af samfundstjenestedomme i forhold til det, regeringen lægger op til med lovforslaget.

Efter gældende praksis idømmes der således først frihedsstraf i førstegangstilfælde ved en promise på over 2,0, og det er derfor kun i dette